

ΑΝΩΤΑΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
(ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ)

(ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΡ. 1/1986)

ΚΟΠ ΚΑΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ
"ΟΡΦΕΑΣ" ΑΘΗΑΙΝΟΥ

Ημερ: 19.3.1986

Ώρα: 4.00 μμ

Τόπος: Γραφεία ΑΔΕΑ (πρώην γραφεία ΚΟΑ)

Ενώπιον: κκ Αλέκου Ευαγγέλου, Προέδρου, Τίτου Φάνου, Αντιπροέδρου, Τάσσου Παπαδόπουλου, Αντώνη Δράκου και Ξένιου Ξενόπουλου, Μελών.

Α Π Ο Φ Α Σ Η
(ΚΑΤΑ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ)

Όταν η διώκουσα αρχή περάτωσε την υπόθεση της, ο συνήγορος υπερασπίσεως υποστήριξε στη διεξοδική αγόρευση του πως δεν αποδείχτηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του διωκόμενου σωματείου για να κληθεί σε απολογία. Την εισήγηση αυτή, αντέκρουσε ο δικηγόρος της ΚΟΠ με εκτενή επιχειρηματολογία. Θα μας δοθεί αργότερα η ευκαιρία να αναφερθούμε στα κύρια επιχειρήματα που πρόβαλε η κάθε πλευρά.

Στην υπό εξέταση υπόθεση έχουμε ακολουθήσει κατά το δυνατό το ίδιο δικονομικό σύστημα που ακολουθείται από τα δικαστήρια, παρόλο που δεν δεσμευόμαστε από τους αυστηρούς κανόνες περί αποδείξεως, και έτσι θεωρούμε ότι θα πρέπει να εφαρμόσουμε τα ίδια κριτήρια που εφαρμόζει ένας δικαστής όταν πρόκειται να αποφασίσει κατά πόσον η κατηγορούσα αρχή απέδειξε εκ πρώτης όψεως υπόθεση.

Τι συνιστά εκ πρώτης όψεως υπόθεση

Από το 1962 τα δικαστήρια στην Κύπρο εφαρμόζουν κατά πάγια τακτική τις οδηγίες του Λόρδου PARKER, οι οποίες, αν και δεν είναι δεσμευτικές, αποτελούν ασφαλή οδηγό και ενσωματώνουν τις βασικές αρχές τις οποίες ένα δικαστήριο πρέπει να λαμβάνει υπόψη όταν αποφασίζει για το θέμα. Το σχετικό απόσπασμα έχει ως εξής:-

Εισήγηση ότι δεν υπάρχει εκ πρώτης όψεως υπόθεση μπορεί να υποβληθεί και να γίνει αποδεκτή αν συντρέχουν οι εξής προϋποθέσεις:

- (α) όταν δεν προσήχθηκε μαρτυρία για να αποδειχτεί ουσιώδες συστατικό στοιχείο του αδικήματος.
- (β) όταν η προσαχθείσα μαρτυρία από την κατηγορούσα αρχή έχει κλονισθεί σε τέτοιο βαθμό στην αντεξέταση, ή αυτή είναι εμφανής αναξιόπιστος, ώστε το δικαστήριο να μην μπορεί να βασιστεί με ασφάλεια πάνω στη μαρτυρία αυτήν και να εκδώσει καταδικαστική απόφαση.

Θα ήταν ίσως χρήσιμο να αναφερθούμε και σε μερικές αποφάσεις για να διαφανεί τι συνθέτει στην πράξη "εκ πρώτης όψεως" υπόθεση. Στην Αγγλία, αποφασίστηκε ότι η εύλογη υποψία δεν μπορεί να εξισωθεί με την έννοια της εκ πρώτης όψεως υπόθεσης, γιατί η υποψία δεν εξομοιούται με τη μαρτυρία. (Shaaban V Chong Fook Kam (1969) 3 AER 1626).

Επίσης στην υπόθεση Wiseman V Borneman (1967) 3 AER 1045, εξετάζοντας τη σημασία του όρου "εκ πρώτης όψεως", λέχθηκε ότι "it decides nothing except that there is enough to call for an answer", δηλαδή στο στάδιο αυτό δεν αξιολογείται συμπερασματικά η μαρτυρία αλλά προκαταρκτικά.

Σε μια άλλη απόφαση τονίστηκε ότι ο δικαστής δεν θα πρέπει να αφήσει την υπόθεση να προχωρήσει, αν έχει καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δε θα είναι ασφαλές να εκδοθεί καταδικαστική απόφαση με βάση τη μαρτυρία που προσήχθηκε από την κατηγορούσα αρχή. (R V Hipson (1969) Cr.L.R. 85).

Το τροποποιημένο κατηγορητήριο, όπως καταχωρήθηκε στις 31.1.1986 από το δικηγόρο της διώκουσας αρχής, έχει ως εξής:

"

Έκθεση Αθλητικού Παραπτώματος

Αντιαθλητική συμπεριφορά ή ενέργεια ως ο όρος ούτος προσδιορίζεται εις τον Κανονισμόν 2 των Περί Κυπριακού Οργανισμού Αθλητισμού (Γενικαί Διατάξεις και Πειθαρχία) Κανονισμών του 1970, εις το άρθρο 2 του περί Κυπριακού Οργανισμού Αθλητισμού Νόμου 41/69 ως ετροποποιήθη και κατά παράβασιν των άρθρων 1, 20(1)(β) και 28 του Καταστατικού της Κυπριακής Ομοσπονδίας Ποδοσφαίρου.

Λεπτομέρειαι Αθλητικού Παραπτώματος

Μεταξύ της 15ης και 19ης Μαΐου, 1985 το Σωματείο ΟΡΦΕΑΣ Αθηαίνου, μέσω και δια των τότε μελών του Διοικητικού Συμβουλίου του Σωματείου ήτοι του Προέδρου του, Γεωργίου Παπαγεωργίου, του Γενικού Γραμματέως του Παναγιώτη Γεωργίου και του Εφόρου Ποδοσφαίρου του Σωματείου, Ανδρέα Συμεού προσέφερε και ή έδωσε εν συνεργασία και ή μέσω του Χαράλαμπου Σάββα εκ Λάρνακος εις τον Δημήτριον Χριστοφίδην αθλούμενον του Σωματείου "Εθνικός" Άσσιας και κατά πάντα ουσιώδη χρόνον τερματοφύλακα του "Εθνικού" χρήματα προς επίτευξιν ευνοϊκού αποτελέσματος υπέρ του "Ορφέως" και εις βάρος του "Εθνικού" εις τον αγώνα μεταξύ των προειρημένων ομάδων της 19ης Μαΐου 1985."

Αρμοδιότητες της ΑΔΕΑ

Θα εξετάσουμε πρώτα την εισήγηση του συνήγορου υπερασπίσεως ότι δεν έχουμε αρμοδιότητα να εκδικάσουμε την παρούσα υπόθεση γιατί, όπως υποστήριξε, στο καταστατικό της ΚΟΠ δεν προβλέπεται τέτοιο παράπτωμα. Ο κ Ταλαρίδης, αντικρούοντας το επιχείρημα αυτό, υποστήριξε ότι το ισχυριζόμενο παράπτωμα είναι από τα παραπτώματα που προβλέπονται στο άρθρο 19(1)(β) του Τροποποιητικού Νόμου 87 του 1985 και ότι η ΑΔΕΑ έχει αρμοδιότητα να εκδικάσει το παράπτωμα αυτό, και αναφέρθηκε στα άρθρα 1(1), 20(1)(β) και 28 του καταστατικού της ΚΟΠ.

Το άρθρο 1(1) του καταστατικού της ΚΟΠ καθορίζει τους σκοπούς της ιδρύσεως της Ομοσπονδίας και το άρθρο 28 αναφέρεται στην υποχρέωση των μελών της ΚΟΠ να τηρούν το καταστατικό και τους κανονισμούς της. Το άρθρο 20(1)(β) προβλέπει τις αρμοδιότητες της Δικαστικής Επιτροπής της ΚΟΠ, μεταξύ των οποίων, είναι και η εκδίκαση παραβάσεων διατάξεων του καταστατικού της ΚΟΠ, των διεθνών αθλητικών κανόνων και της αθλητικής δεοντολογίας υπό σωματείων και διαφόρων άλλων προσώπων.

Έχουμε εξετάσει το θέμα της αρμοδιότητας με μεγάλη προσοχή και συμφωνούμε με την εισήγηση του κ Ταλαρίδη ότι η ΚΟΠ είχε αρμοδιότητα να εκδικάσει το παράπτωμα αυτό σύμφωνα με τα πιο πάνω άρθρα του καταστατικού της αλλά επειδή δεν άσκησε την αρμοδιότητα της μέσα σε περίοδο 45 ημερών, την αρμοδιότητα αυτή ανάλαβε η ΑΔΕΑ.

Ευθύνη του Σωματείου

Θα εξετάσουμε τώρα τη νομική ευθύνη του σωματείου από πράξεις των αξιωματούχων του γιατί, όπως άλλωστε αναφέρεται και στις λεπτομέρειες του αθλητικού παραπτώματος,

το σωματείο κατηγορείται ότι διέπραξε το παράπτωμα μέσω των τότε μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, ήτοι, του Προέδρου Γ Παπαγεωργίου, του Γενικού Γραμματέα Παναγιώτη Γεωργίου και του Εφόρου Ποδοσφαίρου Ανδρέα Συμεού. Επομένως για να υπέχει ευθύνη το σωματείο θα πρέπει πρώτα να αποδειχθεί η ενοχή των εν λόγω αξιωματούχων του.

Η υπεράσπιση υπέδειξε ότι το διωκόμενο σωματείο είναι Λέσχη εγγεγραμμένη δυνάμει των περί Λεσχών Νόμου Κεφ. 112 και εισηγήθηκε ότι τότε μόνο έχει ευθύνη αν οι πράξεις του Διοικητικού Συμβουλίου προβλέπονται από το καταστατικό, ότι το καταστατικό του σωματείου δεν περιλαμβάνει πράξειςόπως αυτές που αναφέρονται στο κατηγορητήριο και ότι κάθε πράξη που γίνεται καθ' υπέρβαση του καταστατικού δε δεσμεύει τη Λέσχη. Υπό το φως των εισηγήσεων αυτών, τόνισε ο κ Ευσταθίου, και αν ακόμη αποδειχθεί ότι οι αξιωματούχοι είναι ένοχοι και πάλιν το σωματείο δεν ευθύνεται για τις πράξεις τους.

Ο κ Ταλαρίδης, εξ άλλου, εισηγήθηκε ότι οι αρχές που πρέπει να εφαρμοστούν για να αποφασιστεί κατά πόσον το διωκόμενο σωματείο ευθύνεται για τις πράξεις των αξιωματούχων του είναι εκείνες που εφαρμόζονται αναφορικά με την ποινική ευθύνη μιας εταιρείας και βασίστηκε στο σκεπτικό της υπόθεσης Tesco Ltd V Natrass (1971) 2 W.L.R. 1190.

Μας έχουν απασχολήσει πολύ σοβαρά τα επιχειρήματα και των δυο πλευρών και κρίνουμε ότι οι αρχές που πρέπει να εφαρμοστούν στην προκείμενη περίπτωση είναι εκείνες που εφαρμόζονται στην περίπτωση ποινικής ευθύνης μιας εταιρείας. Δε συμφωνούμε με τις εισηγήσεις της υπεράσπισης και πιστεύουμε ότι οι αρχές που διέπουν τις συμβατικές σχέσεις μιας εταιρείας ή ενός σωματείου δεν εφαρμόζονται στην περίπτωση αυτή.

Όπως αναφέρει ο Λόρδος Denning στην υπόθεση H. L. Bolton (Engineering) Co Ltd Vs Graham & Sons (1957) 1 QB 159, στη σελίδα 172:

"Η εταιρεία μπορεί να παρομοιαστεί με ανθρώπινο σώμα. Έχει εγκέφαλο και νευρικό σύστημα που ελέγχουν τις πράξεις της. Έχει επίσης χέρια που κρατούν τα απαιτούμενα εργαλεία και ενεργούν σύμφωνα με οδηγίες από το κέντρο. Ορισμένοι από τους εργοδοτούμενους της είναι απλοί υπάλληλοι και όργανα που κάνουν τη δουλειά τους μηχανικά και δεν μπορεί να λεχθεί ότι εκπροσωπούν τη σκέψη και τη θέληση της εταιρείας. Άλλοι, είναι Διευθυντές και Διευθύνοντες Σύμβουλοι που αντιπροσωπεύουν το διοικητικό μυαλό και τη θέληση της εταιρείας και ελέγχουν τις πράξεις της. Ο τρόπος σκέψης αυτών των Διευθυντών είναι ο ίδιος με εκείνο της εταιρείας και ως τέτοιος αναγνωρίζεται από το νόμο."

Δε νομίζουμε ότι τα λόγια του Λόρδου Denning μπορούν να υιοθετηθούν για όλους τους υπάλληλους της εταιρείας που κάνουν κάποια πνευματική εργασία ή που ασκούν κάποια διευθυντική πρωτοβουλία. Πιστεύουμε ότι η αρχή αυτή εφαρμόζεται μόνο σε πρόσωπα τα οποία αντιπροσωπεύουν το πνεύμα που καθοδηγεί την εταιρεία και τα οποία ελέγχουν τις πράξεις της.

Η πιο πάνω αρχή ακολουθήθηκε αργότερα στην υπόθεση Tesco, (Supra), και υιοθετήθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο της Κύπρου στην υπόθεση Εκδοτική Εταιρεία Ηνωμένοι Δημοσιογράφοι Δίας Vs Αστυνομία (1982) 2 C.L.R. 229.

Θα έπρεπε, ίσως, στο παρόν στάδιο να αναφέρουμε ότι η απόφαση της ΑΔΕΑ στην υπόθεση Αρ. 3/1978 ΧΑΛΚΑΝΟΡΑΣ Vs Δ. Ε. ΚΟΠ, στην οποία έγινε αναφορά από την υπεράσπιση, πρέπει να εφαρμόζεται υπό το φως της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην πιο πάνω υπόθεση "ΔΙΑΣ", η οποία αποφασίστηκε μεταγενέστερα.

Υπό το φως των όσων εκθέσαμε έχουμε τη γνώμη ότι ένα σωματείο δεσμεύεται από τις πράξεις εκείνων οι οποίοι αντιπροσωπεύουν το πνεύμα που καθοδηγεί το σωματείο και οι οποίοι ελέγχουν τις πράξεις του. Τα πρόσωπα που αναφέρονται στο κατηγορητήριο είναι, κατά τη γνώμη μας, τέτοια πρόσωπα και επομένως αν φανεί ότι ως εκ της θέσεως τους διέπραξαν το ισχυριζόμενο παράπτωμα οι πράξεις τους θεωρούνται κατά νόμο πράξεις του σωματείου.

Μαρτυρία εναντίον των αξιωματούχων

Αφού λοιπόν για να θεωρηθεί υπεύθυνο το σωματείο πρέπει να υπάρχει μαρτυρία που να ενοχοποιεί τους τρεις αξιωματούχους του, θα πρέπει να εξετάσουμε τη μαρτυρία που παρουσιάστηκε ενώπιόν μας σχετικά με τα τρία αυτά πρόσωπα.

Για να υποστηρίξει την υπόθεση της η διώκουσα αρχή κάλεσε τέσσερις μάρτυρες και παρουσίασε διάφορα έγγραφα που κατατέθηκαν ως τεκμήρια.

Ενώπιον μας κλήθηκαν και έδωσαν μαρτυρία ο αστυνομικός λοχίας και ο αστυφύλακας που ανέλαβαν το ανακριτικό έργο στην ποινική υπόθεση, με αριθμό 6263/85, καθώς επίσης και ο τερματοφύλακας του ΕΘΝΙΚΟΥ Χριστοφίδης, η μαρτυρία του οποίου στρέφεται καθ' ολοκληρία εναντίον του μεσάζοντα προσώπου Χαράλαμπου Σάββα. Ο τελευταίος, όπως είχαμε αναφέρει και προηγουμένως σε ενδιάμεση απόφασή μας, ήταν συγκατηγορούμενος με τους αξιωματούχους του σωματείου στην πιο πάνω ποινική υπόθεση και καταδικάστηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας μετά την αθώωση των τριών αξιωματούχων του σωματείου. Στη συνέχεια, όμως, και ύστερα από έφεσή αθώωθηκε και αυτός από το Ανώτατο Δικαστήριο λόγω ουσιώδους παρατυπίας στην ενώπιον του πρωτόδικου δικαστηρίου διαδικασία.

Ενώπιόν μας κατατέθηκε επίσης η κατάθεση του εν λόγω Χαράλαμπου Σάββα (Τεκμήριο 2), που έδωσε στην Αστυνομία και που ύστερα από ένσταση της υπεράσπισης την δεχτήκαμε ως μαρτυρία κατά πλειοψηφία. Η κατάθεση αυτή αποτελεί εξ ακοής μαρτυρία, είναι μαρτυρία συγκατηγορουμένου εναντίον άλλων συγκατηγορουμένων, οι οποίοι όπως ήδη αναφέραμε αθωώθηκαν από το ίδιο το Δικαστήριο που καταδίκασε το Σάββα. Το πρόσωπο αυτό δεν κλήθηκε ενώπιόν μας ως μάρτυρας και επομένως η υπεράσπιση δεν είχε την ευκαιρία να τον αντεξετάσει.

Κατατέθηκε επίσης ύστερα από πολλή συζήτηση, η απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας στην πιο πάνω ποινική υπόθεση (Τεκμήριο 4), σύμφωνα με την οποία οι τρεις αξιωματούχοι αθωώθηκαν και απαλλάχτηκαν από τις κατηγορίες που αντιμετώπιζαν λόγω ελλείψεως μαρτυρίας. Παραθέτουμε πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου.

"Ο κ Ευσταθίου έχει με τη σειρά του εισηγηθεί ότι δεν έχει αποδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον των κατηγορουμένων 2, 3 και 4.

Η Κατηγορούσα Αρχή έχει δεχθεί τελικά ότι στην περίπτωση των κατηγορουμένων 2, 3 και 4 πράγματι δεν έχει αποδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον τους.

Ευρίσκω ότι η Κατηγορούσα Αρχή έχει αποδείξει εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του 1ου κατηγορουμένου στις κατηγορίες 2, 3 4, 5 και 6 επαρκώς για να κληθεί να προβάλει στο Δικαστήριο την υπεράσπιση του και τον καλώ, αλλά όχι στην 1η κατηγορία. Ευρίσκω περαιτέρω ότι η Κατηγορούσα Αρχή δεν έχει αποδείξει εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του 1ου κατηγορουμένου στην 1η κατηγορία και των κατηγορουμένων 2, 3 και 4 στις κατηγορίες 7, 8 και 9. Ο 1ος κατηγορούμενος αθώνεται και απαλλάσσεται στην 1η κατηγορία, και οι κατηγορούμενοι 2, 3 και 4 αθώνονται και απαλλάσσονται στις κατηγορίες 7, 8 και 9."

Η διώκουσα αρχή κατάθεσε επίσης την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας (Τεκμήριο 11), σύμφωνα με την οποία καταδικάστηκε ο 1ος κατηγορούμενος Χαράλαμπος Σάββα, για διάφορες κατηγορίες που αντιμετώπιζε στην ποινική υπόθεση. Παραθέτουμε πιο κάτω απόσπασμα από τις σελίδες 41-45 της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου:

"Η 2η κατηγορία: Υπόσχεση παροχής δώρου.

Η κατηγορία αυτή αναφέρεται στο περιστατικό της πρώτης συνάντησης του 1ου κατηγορουμένου με τον κ Χριστοφίδη το πρωί της Πέμπτης, 16 Μαΐου, 1985. Ευρίσκω ότι το πρωί της Πέμπτης, 16 Μαΐου, 1985, στη Λάρνακα,

ο 1ος κατηγορούμενος υποσχέθηκε στον κ Δ Χριστοφίδη (Μ.Κ.6) ποσό £300 ως δώρο για να έχει ο κ Χριστοφίδης μειωμένη απόδοση ως τερματοφύλακας του Εθνικού Άσσιας στον αγώνα μεταξύ του Εθνικού Άσσιας και του Ορφέα Αθηαίνου που θα διεξαγόταν στην Αθηαίνου την Κυριακή, 19 Μαΐου 1985, με σκοπό την αλλοίωση υπέρ του Ορφέα Αθηαίνου του αποτελέσματος του εν λόγω αγώνα.

Η 3η κατηγορία: Υπόσχεση παροχής δώρου.

Η κατηγορία αυτή αναφέρεται στο περιστατικό της συνάντησης του 1ου κατηγορουμένου με τον Δ Χριστοφίδη (Μ.Κ.6) το απόγευμα της Παρασκευής, 17 Μαΐου 1985, στο σπίτι του 1ου κατηγορουμένου στη Λάρνακα, όπου ο 1ος κατηγορούμενος επανέλαβε την υπόσχεση προς τον κ Χριστοφίδη για ποσό £300 ως δώρο. Ευρίσκω ότι την Παρασκευή 17 Μαΐου 1985, στη Λάρνακα, ο 1ος κατηγορούμενος υποσχέθηκε στον κ Δ Χριστοφίδη (Μ.Κ.6), ποσό £300 ως δώρο για να έχει ο κ Χριστοφίδης μειωμένη απόδοση ως τερματοφύλακας του Εθνικού Άσσιας στον αγώνα μεταξύ του Εθνικού Άσσιας και του Ορφέα Αθηαίνου που θα διεξαγόταν στην Αθηαίνου την Κυριακή 19 Μαΐου 1985, με σκοπό την αλλοίωση υπέρ του Ορφέα Αθηαίνου του αποτελέσματος του εν λόγω αγώνα.

Η 4η κατηγορία: Αποδοχή δώρου.

Η κατηγορία αυτή αναφέρεται σε αποδοχή και παραλαβή από τον 1ο κατηγορούμενο ποσού £500 το Σάββατο, 18 Μαΐου 1985, στην Αθηαίνου από αξιωματούχους του Ορφέα Αθηαίνου, ήτοι τους κατηγορουμένους 2, 3 και 4. Ευρίσκω ότι το Σάββατο, 18 Μαΐου 1985, στην Αθηαίνου ο 1ος κατηγορούμενος αποδέχθηκε ποσό £500 ως δώρο από τους κατηγορουμένους 2, 3 και 4 για να έχει ο κ Χριστοφίδης μειωμένη απόδοση ως τερματοφύλακας του Εθνικού Άσσιας στον αγώνα μεταξύ του Εθνικού Άσσιας και του Ορφέα Αθηαίνου που θα διεξαγόταν στην Αθηαίνου την Κυριακή, 19 Μαΐου 1985, με σκοπό την αλλοίωση υπέρ του Ορφέα Αθηαίνου του αποτελέσματος του εν λόγω αγώνα.

Η 5η κατηγορία: Αποδοχή δώρου.

Η κατηγορία αυτή αναφέρεται στην αποδοχή από τον 1ο κατηγορούμενο την Κυριακή, 19 Μαΐου 1985, μετά τη λήξη του εν λόγω αγώνα μεταξύ Εθνικού Άσσιας και Ορφέα Αθηαίνου ποσού £500, το οποίο ήταν υπόλοιπο

του ποσού των £1000 που είχε συμφωνηθεί σε προηγούμενη ημερομηνία μεταξύ αυτού και των κατηγορουμένων 2, 3 και 4 για να έχει μειωμένη απόδοση ο κ Χριστοφίδης στον εν λόγω αγώνα. Ευρίσκω ότι ο 1ος κατηγορούμενος στις 19 Μαΐου 1985, μετά τη λήξη του αγώνα μεταξύ Εθνικού Άσσιας και Ορφέα Αθηαίνου στον οποίο ο κ Δ Χριστοφίδης (Μ.Κ.6) έλαβε μέρος ως τερματοφύλακας του Εθνικού Άσσιας, αποδέχθηκε ποσό £500 ως δώρο από τους κατηγορουμένους 2, 3 και 4 με βάση διευθέτηση που είχε γίνει πριν από τη διεξαγωγή του αγώνα, για να έχει ο κ Χριστοφίδης μειωμένη απόδοση ως τερματοφύλακας του Εθνικού Άσσιας στον αγώνα μεταξύ του Εθνικού Άσσιας και του Ορφέα Αθηαίνου που θα διεξαγόταν στην Αθηαίνου την Κυριακή 19 Μαΐου 1985, με σκοπό την αλλοίωση υπέρ του Ορφέα Αθηαίνου του αποτελέσματος του εν λόγω αγώνα.

Εδώ εγείρεται θέμα ερμηνείας που αφορά το χρονικό προσδιορισμό των προβλεπομένων αδικημάτων ενόψει του λεκτικού του άρθρου 17Α(1)(α) το σχετικό μέρος του οποίου έχει ως εξής:

"Άρθρο 17Α(1)(α).

... επί τω σκοπώ ή επί τη υποσχέσει
της υπέρ ή κατά τινος σωματείου αλλοιώ-
σεως του αποτελέσματος αγώνος οιοιδή-
ποτε ομαδικού ή ατομικού αθλήματος διε-
ξαγομένου ή διεξαχθησομένου μεταξύ
σωματείων."

Γίνεται οπωσδήποτε αναφορά σε εκδήλωση που δεν έχει ακόμα επέλθει ή, που αν άρχισε, δεν έχει ακόμα συμπληρωθεί. Εξυπακούει όμως αυτό και την ύπαρξη όλων των συστατικών στοιχείων του αδικήματος για συμπλήρωση του πριν από τη λήξη του αγώνα; Νομίζω πως μπορεί να βοηθήσουν ορισμένα παραδείγματα. Ο Α πλησιάζει τον Β με τον οποίο είναι φίλοι και τον παρακαλεί να έχει μειωμένη απόδοση σε αγώνα. Δεν γίνεται αναφορά σε δώρο, παροχή ή οφέλημα ή υπόσχεση τούτων προς τον Β, αλλά στο μυαλό και των δυό εξυπακούεται. Ο Β παραμένει αναποφάσιτος έως ότου πριν από την έναρξη του αγώνα ή και κατά τη διάρκεια του και χωρίς να επικοινωνήσει με τον Α, αποφασίζει να έχει, και έχει μειωμένη απόδοση. Αργότερα ο Α δίδει στον Β για την μειωμένη του απόδοση δώρο. Διαπράττεται οποιοδήποτε αδίκημα δυνάμει του άρθρου 17Α(1); Στο παράδειγμα αυτό, επέρχεται βέβαια το σκοπούμενο αποτέλεσμα ενώ στην προκειμένη περίπτωση δεν έχει επέλθει, αλλά αυτό δεν επηρεάζει

νομίζω το θέμα προσδιορισμού του χρόνου συμπλήρωσης του αδικήματος που είναι εκείνο το οποίο προσπάθησα να φωτίσω με το παράδειγμα. Προχωρώ σε ένα άλλο παράδειγμα. Ο Α παρακαλεί τον Β με τον οποίο είναι φίλοι, να έχει μειωμένη απόδοση χωρίς να λεχθεί οτιδήποτε για δώρο παροχή ή οφέλημα ή υπόσχεση τούτων. Ενώ ο Β αρχικά συμφωνεί, αργότερα αλλάζει γνώμη και δεν έχει μειωμένη απόδοση κατά τον αγώνα. Η ομάδα όμως του Β ηττάται και ο Α, νομιζόμενος ότι ο Β τήρησε τη συμφωνία τους, δίδει στον Β δώρο για μειωμένη απόδοση. Δεν διαπράττεται από τον Α αδίκημα κατά παράβαση του άρθρου 17Α(1) σε αυτή την περίπτωση; Νομίζω πως διαπράττεται. Εδώ το δεύτερο παράδειγμα, με την παράκληση του Α προς τον Β για μειωμένη απόδοση υπάρχει το *mens rea* και ένα σκέλος του *actus reus*, το άλλο σκέλος του *actus reus* συμπληρώνεται μετά τον αγώνα όταν δίδεται το δώρο.

Βέβαια, στην παρούσα υπόθεση τα γεγονότα επιδέχονται και διαφορετική νομική κατάταξη που θα συνιστούσε και πάλι αδίκημα χωρίς να εγείρεται το εν λόγω πρόβλημα, γιατί, όπως ευρίσκω, την 18 Μαΐου 1985, όταν πληρώθηκε το ποσό των £500 στο οποίο αναφέρεται η 4η κατηγορία, δόθηκε ταυτόχρονα και υπόσχεση για πληρωμή του υπόλοιπου ποσού εκ £500 μετά τον αγώνα. Και μια τέτοια υπόσχεση συνιστά αδίκημα δυνάμει της ίδιας διάταξης στην οποία στηρίζεται η 5η κατηγορία. Επομένως και αν κατέληγα ότι η 5η κατηγορία δεν ευσταθεί λόγω του ότι θα έπρεπε να δοθεί διαφορετική ερμηνεία από εκείνη που δίδω στη σχετική διάταξη αναφορικά με το χρόνο συμπλήρωσης αδικήματος, τότε χωρίς ενδοιασμό θα προέβαινα σε τροποποίηση του κατηγορητηρίου πράγμα που καθόλου δεν θα επηρέαζε την υπεράσπιση έχοντας υπόψη τη γραμμή που έχει ακολουθήσει, και θα εύρισκα ένοχο τον 1ο κατηγορούμενο σε κατηγορία για υπόσχεση του υπόλοιπου ποσού των £500 στις 18 Μαΐου 1985, για τον ίδιο σκοπό.

Η 6η κατηγορία: Παροχή δώρου σε αθλητή.

Η κατηγορία αυτή αναφέρεται στην πληρωμή το βράδυ της Κυριακής 19 Μαΐου 1985, από τον 1ο κατηγορούμενο στον κ Δ Χριστοφίδη (Μ.Κ.6) στη Λάρνακα ποσού £300. Ευρίσκω ότι το βράδυ της Κυριακής 19 Μαΐου 1985, ο 1ος κατηγορούμενος έδωσε στον κ Δ Χριστοφίδη (Μ.Κ.6) ποσό £300 ως δώρο με βάση διευθέτηση που είχε γίνει πριν τη διεξαγωγή του αγώνα μεταξύ του Ορφέα Αθηαίνου και του Εθνικού Άσσιας την 19 Μαΐου 1985, στην Αθηαίνου, για να έχει ο κ Χριστοφίδης μειωμένη απόδοση ως τερματοφύλακας του Εθνικού Άσσιας στον αγώνα μεταξύ του Εθνικού Άσσιας και του Ορφέα Αθηαίνου που θα διεξαγόταν στην Αθηαίνου την Κυριακή 19 Μαΐου 1985, με σκοπό την αλλοίωση υπέρ του Ορφέα Αθηαίνου του αποτελέσματος του εν

λόγω αγώνα. Τα όσα έχω αναφέρει αναφορικά με το θέμα χρονικού προσδιορισμού του αδικήματος για την 5η κατηγορία ισχύουν κατά τον ίδιο τρόπο και για την 6η κατηγορία με το ίδιο αποτέλεσμα.

Ευρίσκω ότι η Κατηγορούσα Αρχή απέδειξε τις κατηγορίες 2, 3, 4, 5 και 6 εναντίον του 1ου κατηγορουμένου πέρα από κάθε αμφιβολία και τον ευρίσκω ένοχο στην κάθε μια από αυτές."

Για να συμπληρώσουμε την εικόνα των τεκμηρίων που κατατέθηκαν ενώπιόν μας θα πρέπει επίσης να αναφερθούμε και στα πρακτικά της ποινικής υπόθεσης (Τεκμήριο 5), στο καταστατικό του σωματείου ΟΡΦΕΑΣ Αθηαίνου (Τεκμήριο 6), στο καταστατικό της ΚΟΠ (Τεκμήριο 7), στο τηλεγράφημα που έστειλε το Διοικητικό Συμβούλιο του ΟΡΦΕΑ προς την ΚΟΠ (Τεκμήριο 9) και τις μαρτυρίες του Μιχαλάκη Σφήκα και Κυριάκου Γιωργαλλή που έδωσαν ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας (Τεκμήριο 13). Τα πρόσωπα αυτά, παρόλο που κλήθηκαν ως μάρτυρες από την διώκουσα αρχή, δεν προσήλθαν ενώπιον της ΑΔΕΑ.

Το ερώτημα που εγείρεται τώρα είναι με ποιο τρόπο θα πρέπει η ΑΔΕΑ να προσεγγίσει το πιο πάνω αποδεικτικό υλικό. Ο κ Ευσταθίου εισηγήθηκε ότι η απόφαση του ποινικού δικαστηρίου (Τεκμήριο 4) είναι δεσμευτική για μας, ενώ η απόφαση για το Σάββα (Τεκμήριο 11) δε μας δεσμεύει γιατί είναι άσχετη με τους τρεις αξιωματούχους που είχαν εν τω μεταξύ αθωωθεί από το ίδιο το Δικαστήριο. Ο κ Ταλαρίδης, αντικρούοντας τα πιο πάνω επιχειρήματα, υποστήριξε ότι η απόφαση στο Τεκμήριο 4 δεν είναι δεσμευτική, γιατί δεν υπήρξε οποιαδήποτε διαπίστωση γεγονότων από το ποινικό δικαστήριο και ότι το υπόλοιπο αποδεικτικό υλικό που τέθηκε ενώπιόν μας είναι επαρκές για να καλέσουμε το διωκόμενο σωματείο σε απολογία. Τόνισε επίσης ότι όλα τα περιστατικά της υπόθεσης δείχνουν σε ένα μόνο σημείο και το σημείο αυτό είναι ότι, λόγω τη βαρθμολογικής σημασίας του αγώνα της 19ης Μαΐου 1985, μόνο το διωκόμενο σωματείο είχε ενδιαφέρον να δωροδοκήσει τον τερματοφύλακα του ΕΘΝΙΚΟΥ Χριστοφίδη.

Επίδραση δεδικασμένου πάνω στην πειθαρχική δίκη.

Στην ενδιάμεση απόφαση μας αρ.2, η οποία λήφθηκε κατά πλειοψηφία στις 17.2.1986, είχαμε αποφασίσει ότι ένα πειθαρχικό όργανο είναι δεσμευμένο από τη διαπίστωση των πραγματικών γεγονότων που γίνεται από ποινικό δικαστήριο εκτός σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όπως για παράδειγμα στην περίπτωση που προσκομίζεται νέα μαρτυρία ενώπιον του πειθαρχικού οργάνου, αλλά ασφαλώς όχι στις περιπτώσεις

που το ίδιο αποδεικτικό υλικό προσήχθηκε ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου και έτυχε της κρίσης του. Ωστόσο, είχαμε τονίσει ότι το πειθαρχικό όργανο είναι ελεύθερο να κρίνει αν και κατά πόσον τα γεγονότα και περιστατικά, τα οποία ήδη διαπιστώθηκαν από το ποινικό δικαστήριο, συνιστούν οποιοδήποτε πειθαρχικό παράπτωμα. Στην πιο πάνω απόφασή μας καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι θα ήταν αντίθετο με το δημόσιο συμφέρον, αν η ΑΔΕΑ έκρινε από την αρχή τους ίδιους μάρτυρες και το ίδιο αποδεικτικό υλικό που έτυχε της κρίσης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρινας.

Στην απόφασή μας εκείνη υιοθετήσαμε το σκεπτικό των αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου στις υποθέσεις Μόζορας Vs Δημοκρατία (1966) 3 C.L.R 366, και Μύθιλλος Vs Δημοκρατία (1983) 3 C.L.R 36.

Θα ήταν ίσως χρήσιμο να αναφερθούμε και σε δυο από τις πολλές αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, που υποστηρίζουν τις πιο πάνω αρχές και που έχουν σχέση με την επίδραση που έχει πάνω στην πειθαρχική δίκη το δεδικασμένο από ποινικές υποθέσεις. Στην απόφασή του με αριθμό 125 του 1929 το Συμβούλιο της Επικρατείας αποφάσισε ως εξής:

"Αληθώς μνη πειθαρχική δικαιοδοσία ασκείται αυτοτελώς και ανεξαρτήτως της ποινικής, ως διώκουσα σκοπούς διαφόρους, αλλ' όταν, ως εν προκειμένη, το ποινικόν δικαστήριον, εν τη αρμοδιότητί του, και δη εν διαδικασία παρεχούση μείζονας εγγυήσεις, δέχεται επί τη βάσει νομίμων αποδείξεων, ότι έλαβε χώραν ωρισμένον αδίκημα και την εις τούτο ενοχήν του υπαλλήλου, επιβάλλεται και εις την διοίκησιν να σεβασθή το δεδικασμένον εν τη ασκήσει της πειθαρχικής εξουσίας και να δεχθή ως αληθές το υπό του ποινικού δικαστηρίου αποφασισθέν, διατηρούσα μόνον αυτοτέλειαν εν τη κρίσει περί του σκοπίμου της επιβολής πειθαρχικής ποινής."

Επίσης με την απόφασή του αρ. 389 του 1939 το Συμβούλιο Επικρατείας ακύρωσε την απόλυση υπαλλήλου Εφορείας Καπνού, που επιβλήθηκε στον υπάλληλο λόγω παραπτώματος λαθρεμπορίας καπνού, ενώ ο υπάλληλος αθωώθηκε για την πράξη αυτή με απόφασή του ποινικού δικαστηρίου. Η ακύρωση έγινε γιατί κρίθηκε ότι το πειθαρχικό όργανο δεσμευόταν από την αθωωτική απόφασή του ποινικού δικαστηρίου και δεν μπορούσε να επιβάλει απόλυση για λαθρεμπορία, αφού για την πράξη αυτήν ο υπάλληλος είχε εν τω μεταξύ αθωωθεί.

Παραθέτουμε πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση αυτή.

"Επειδή είναι μεν αληθές ότι εξ απαλλακτικών αποφάσεων ποινικών δικαστηρίων δεν δεσμεύεται η Διοίκησης να ασκήση πειθαρχικόν έλεγχον του κατηγορηθέντος δημοσίου υπαλλήλου και ότι το πειθαρχικόν δικαστήριο δεν κωλύεται να τιμωρήση αυτόν δια τας αυτάς κατηγορίας κατ' ιδίαν εκτίμησιν και κρίσιν από διοικητικής απόψεως των υπόψιν αυτού τιθεμένων στοιχείων, εφ' όσον όμως ο ποινικός δικαστής δέχεται την ύπαρξιν ωρισμένων γεγονότων ή αντιθέτως αποφαινεται, ότι δεν υφίστανται αντικειμενικώς ωρισμένα περιστατικά, ο πειθαρχικός δικαστής οφείλει να δεχθή τούτο ως βεβαιωμένον εκ του δεδικοσμένου όπερ προκύπτει εκ της ποινικής αποφάσεως και να κρίνη μόνον εάν και κατά πόσον τα ούτω τεθέντα περιστατικά αποτελούσιν ή όχι πειθαρχικόν παράπτωμα.

Επειδή κατά ταύτα, εφ' όσον δια του σαφώς διατυπωμένου διατακτικού της προμνησθείσης αποφάσεως του ποινικού δικαστηρίου, ο προσφεύγων εκηρύχθη αθώς του ότι κατά την 14ην Ιουλίου 1938 κατείχε 55 κυτία σιγαρέττων άνευ προηγουμένης εκπληρώσεως των νομίμων διατυπώσεων και πληρωμών, δεν ηδύνατο πλέον το πειθαρχικόν συμβούλιον, κρίνον περί του πραγματικού τούτου γεγονότος αντιθέτως προς την απόφασιν του ποινικού δικαστηρίου, να επιβάλη εις τον προσφεύγοντα πειθαρχικήν ποινήν επί παραπτώματι όπερ κατά το εκ της αποφάσεως του ποινικού δικαστηρίου προκύπτον δεδικοσμένον δεν έλαβε κατά τον εν τη απόφασει ταύτη αναφερόμενον τόπον και χρόνον (14 Ιουλίου 1938) χώραν.

Επειδή κατά ταύτα ακυρωτέα δια τον ανωτέρω λόγον αποβαίνει ή προσβαλλομένη απόφασις."

Στην προκείμενη περίπτωση έχουμε ενώπιόν μας την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας (Τεκμήριο 4), η οποία οριστικά αθώνει και απαλλάσσει τους τρεις αξιωματούχους του σωματείου στο στάδιο της εκ πρώτης όψεως υπόθεσης. Όσο για την απόφαση στο Τεκμήριο 11, με βάση την οποία ο Χαράλαμπος Σάββα καταδικάστηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας, ο κ Ταλαρίδης παραδέχτηκε ότι δεν είναι δεσμευτική για μας, αλλά απλώς αποτελεί αποδεικτικό στοιχείο. Ενώπιον του Δικαστηρίου υπήρχε όλο το αποδεικτικό υλικό που υπάρχει σήμερα ενώπιόν μας και

δεν έχει προσκομιστεί οτιδήποτε άλλο που δεν είχε τύχει της κρίσης του. Θα πρέπει εξάλλου να τονιστεί εδώ ότι η απόφαση στο Τεκμήριο 11, εναντίον του Χαράλαμπου Σάββα, είναι απόφαση σε επίδικο θέμα που αφορούσε άλλο πρόσωπο, το οποίο δεν είχε καμιά θεσμική σχέση με το ενώπιόν μας διωκόμενο σωματείο.

Ύστερα από τα πιο πάνω θα ήταν κατά τη γνώμη μας αντίθετο με το δημόσιο συμφέρον να κρίνουμε από την αρχή το ίδιο αποδεικτικό υλικό, που έτυχε της εξονυχιστικής εξέτασης και κρίσης του ποινικού δικαστηρίου, και να καταλήξουμε σε διαφορετικά συμπεράσματα σε ό,τι αφορά τους τρεις αξιωματούχους του σωματείου, χωρίς οποιοδήποτε επιπρόσθετο στοιχείο. Πιστεύουμε ότι με βάση την αρχή της βεβαιότητας του δικαίου και της ενότητας της απονομής της δικαιοσύνης, που είναι απαραίτητα χαρακτηριστικά Κράτους Δικαίου, επιβάλλεται να σεβαστούμε την ετυμηγορία του ποινικού δικαστηρίου, όπως εκτίθεται στο Τεκμήριο 4.

Δεδομένου ότι οι τρεις αξιωματούχοι του σωματείου αθώθηκαν από το ποινικό δικαστήριο και δεν υπάρχει οποιαδήποτε άλλη μαρτυρία εναντίον του Σωματείου, η ΑΔΕΑ κρίνει κατά πλειοψηφία (του κ Τάσου Παπαδοπούλου διαφωνούντος) ότι δεν έχει αποδειχτεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του σωματείου ώστε να δικαιολογείται να κληθεί αυτό σε απολογία και επομένως απαλλάσσεται και αθώνεται.

Όσον αφορά τα έξοδα των μαρτύρων δεν θεωρούμε ότι θα πρέπει να επιβαρύνουν τη διώκουσα αρχή δηλαδή την ΚΟΠ και αποφασίζουμε να καταβληθούν από το ταμείο του ΚΟΑ με βάση την κλίμακα που ισχύει στα δικαστήρια της Δημοκρατίας.

Αλέκος Ευαγγέλου

Τίτος Φάνος

Αντώνης Δράκος

Ξένιος Ξενόπουλος

Πρόεδρος .....

Αντιπρόεδρος .....

Μέλος .....

Μέλος .....